

Børne Blad

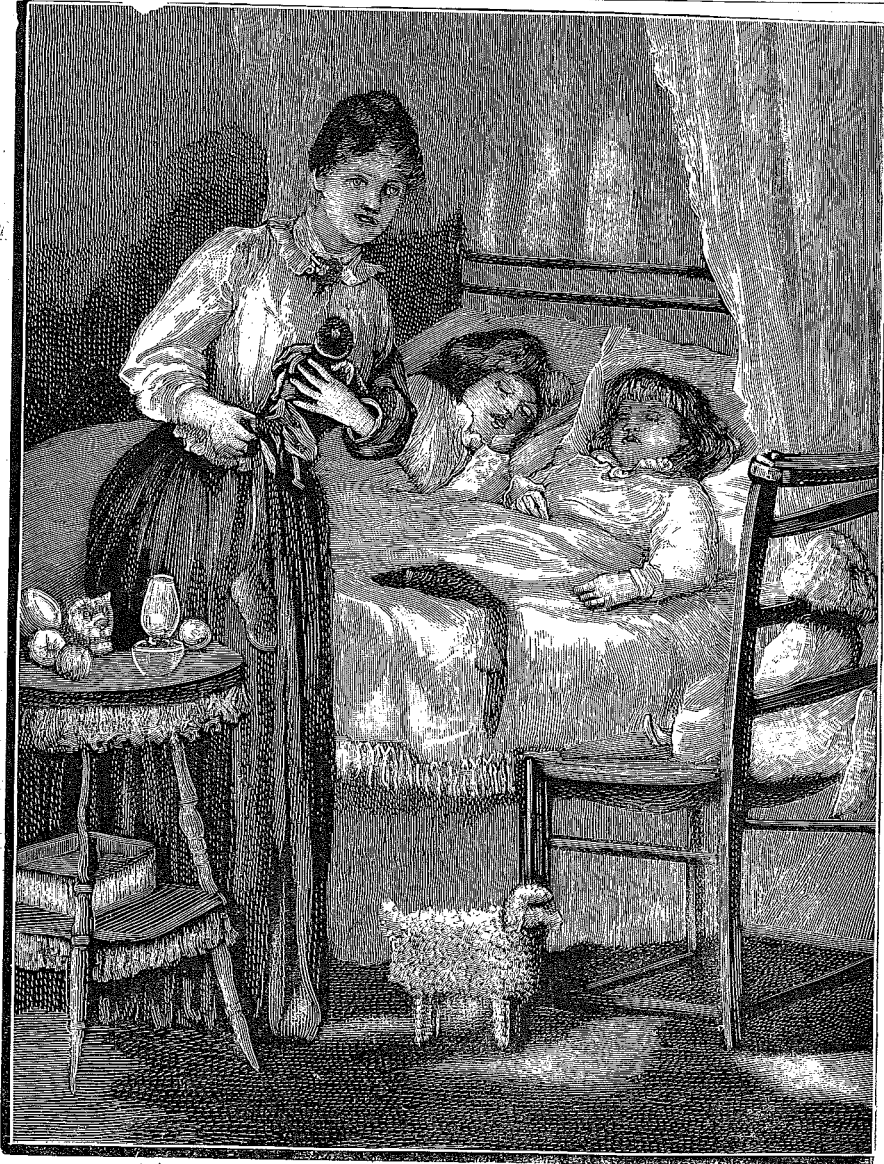

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 50.

16de december 1894.

20de aarg.

Julenat.

Børneblad

Udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, besælt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Alt Børge koster det 60 cents.

Børg og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Nioghyrvredende klasse.

Om alterens sakramente. I.

ABC-klassen: Alterens sakramente er vor herres Jesu Kristi sande legeme og sande blod under brød og vin, indstiftet af Kristus selv, forat kristne skal æde og drikke det.

Katekismus-klassen: } Samme som
Forklarings-klassen: } ovenfor og
indstiftelsens ord.

Ø i k.

1. Under hvilke andre navne er alterens sakramente kendt? Herrens bord, den hellige nadver, kommunion.
2. Hvad er der i alterens sakramente? Ikke blot brød og vin, men Jesu sande legeme og blod.
3. Hvorledes gives Jesu sande legeme og blod os i alterens sakramente? I, med og under brød og vin.
4. Af hvem er nadveren indstiftet? Af Kristus selv i den nat, da han blev forraabt (Bib. 89).
5. For hvem er dette sakramente indsat? Ifølge for hvem som helst, men for os kristne.
6. Hvortil er det indstiftet? Forat vi skal æde og drikke det til syndernes forlættelse og vor frelser ihutommelse.
7. Hvor staaer alt dette skrevet? I indstiftelsens ord, som findes hos evangelisterne Matteus, Markus, Lukas og hos apostelen Paulus.
8. Hvorfor staaer indstiftelsens ord fire gange i skriften? Forat de skal være os saa meget tydeligere, visjere og vægtigere.
9. Hvorledes skal de Jesu ord forstås: „Dette er mit legeme“, og: „Dette er mit blod?“ Som de tyder; det, som jeg i, med og under dette brød og denne vin giver eder, er mit legeme og blod. — Det er, som om nogen ved Jesu naab skulde have peget paa buen og sagt: „Dette er den Helligaand.“ Da vilde ingen have tænkt, at denne due bare skulde betyde den Helligaand, og at den Helligaand ikke var tilstede; men alle vilde forståa disse ord saaledes: I, med og under denne due er den Helligaand virkelig tilstede (Bib. 57).
10. Hvorfor siges der, at Jesu legeme og blod gives i brødet og vinen? Fordi Jesu legeme og blod ved nadveren er indstiftet i brødet og vinen.
11. Hvorfor siges der, at Jesu legeme og blod gives med brødet og vinen? Fordi alle, som æder brødet og drikker vinen, ogsaa dermed æder Jesu legeme og drikker hans blod.
12. Hvorfor siges der, at Jesu legeme og blod gives under brødet og vinen? Fordi det er Jesu nu forklæde legeme og blod, som gives; det gives derfor usynligt og skjult under brødet og vinen.
13. Hvad betyder de ord: „Gør dette til min ihutom-

melse?“ De betyder dette: Saa ofte, som I holder min nadver, da gør, hvad jeg just har befaleet eder. Iag brød og vin, taf og del det ud, besejnd, at det er mit legeme og blod, gibet og udgibt for eder til syndernes forlættelse; æd og drik det og ihutom saaledes mig, eders frelser.

14. Naar er da vor nadver virkelig Herrens nadver? Naar vi gjør dette, som Kristus har befaleet os; thi da gjør Kristus ogsaa det, som han har lovet os.

Lessons for the Sunday School.

Forty-ninth Lesson.

OF THE SACRAMENT OF THE ALTAR. I.

ABC Class: The Sacrament of the Altar is the true body and blood of our Lord Jesus Christ, under the bread and wine, instituted by Christ himself for us Christians to eat and to drink.

Catechism Class: } Same as above and
Explanation Class: } the words of institution.

INSTRUCTION.

1. By what other names is the sacrament of the altar known? The "Lord's table"; the "Lord's supper"; the "communion".
2. What is there in the sacrament of the altar? Not only bread and wine, but the true body of our Lord Jesus Christ.
3. In what manner is the body and blood of Jesus given us in the sacrament of the altar? In, with, and under the bread and wine.
4. By whom is the Lord's supper instituted? By Jesus Christ himself, the same night in which he was betrayed.—B. H. 89.
5. For whom is this sacrament instituted? Not for everybody, but for us Christians.
6. For what purpose is it instituted? For us Christians to eat and drink unto the forgiveness of sin and the remembrance of our Savior.
7. Where is all this written? In the words of institution, which are given by the evangelists Matthew, Mark, and Luke, and by the apostle Paul.
8. Why are these words given four times in Scripture? That they might be to us the more distinct and weighty.
9. How are these words of Jesus to be understood, "This is my blood?" As they read; hence, as follows: That which I, in, with, and under this bread and wine, give you is my body and blood.—If someone at the baptism of Jesus had pointed at the dove and said: "This is the Holy Ghost", no one would have understood him to mean, that the dove only signified the Holy Ghost; that the Holy Ghost, therefore, was not present. The meaning of his words could, plainly, only be this, In, with, and under this dove the Holy Ghost himself is really present.—B. H. 57.
10. Why is it stated that the body and blood of Jesus is given in the bread and wine? Because the body and blood of Jesus, at the Lord's supper, is contained in the bread and wine.
11. Why is the body and blood said to be given with the bread and wine? Because all that eat the bread and drink the wine, eat also the body and drink the blood of Christ.

12. Why is it stated that the body and blood are given *under* the bread and wine? Because it is the now glorified body and blood that is given, concealed under the bread and wine.
13. What is the meaning of the words, "This do in remembrance of me?" Their meaning is this: As often as ye celebrate my supper, do that which I have just commanded you. Take bread and wine, and distribute it, give thanks, confessing, at the same time, that it is my body and blood, given and shed for you for the remission of sins; eat and drink it, thus remembering me your Savior.
14. When, then, is our supper really the Lord's supper? When we do that which Christ has commanded us, for then Christ also does what he has promised us.

Funden.

(Fortættelse.)

Det har jeg vistnok", svarte Barbara, "men det gjør intet; jeg er saa glad over, at gutten har faaet anledning til at vise, han er et ærligt og bra menneske! Mange tak, kjære herre, gaven er altfor stor. Vil De gjøre mig endnu den glæde", tilføjede hun, "saa lad gutten faa lov til at besøge mig paa førstkommende søndag." Zudbydelsen blev modtagen med glæde boade af herren og gutten.

Søndagen kom. Det forekom Barbara, som om det var en rent festdag. I hendes lille stue var alt ordnet saa pent, og hun var selv iført sin bedste kjas, den enkle sorte uldskjole. "Saa, nu gaar jeg først til kirken, saa spiser jeg hurtig min middagsmad og vasker op. Derefter tager jeg en riatic god kaffe, — saa kommer gutten, — Kristoffer, mon det ikke var saa, han hedte?"

I det samme bankede det paa døren. "Kom ind!"

Frisk og alad som den unge morgen traadte Kristoffer ind. Hans smilende ansigt var halvt skjult af en nydelig blomstrende rose, som han holdt i den ene haand. I den anden holdt han sin hue, som han havde taaget af, medens han endnu var udenfor. "God morgen, frøen", sagde han, "jeg haaber, at De ikke vil forjmaa denne rose, — igaar vilde De jo ikke modtage noget af mig."

Barbaras blomsterbenlige hjerte var henrykt over rosen; men hendes menneskebenlige hjerte var ikke mindre henrykt over

mennesketoppen, som stod foran hende. Den ene vilde hun stille i sit vindu, den anden havde hun, uden at hun selv vidste det, plantet i sit hjerte.

Barbara, stakkart, blev ikke lidet forfrækket, da hun merkede, at Kristoffer havde misforstaaet hendes indbydelse. Han troede nemlig, at hun havde ment hele søndagen. Hvormed skulde hun vel møtte den store gut til middag? Hun havde ikke gjort regning paa flere end sig selv. "Jeg behøver jo ikke at tillabe nogen middag", tænkte hun, "brød har jeg nok af, saa faar jeg koge kaffe til middag og skjære nogle gode smør- og brød."

"Jeg pleier altid at gaa i kirke", sagde hun.

"Ja, det gjør jeg ogsaa; jeg faar vel lov til at følge med?" Saa gif de to med hverandre til Guds hus.

Det var en deilig søndag, rig paa glæde fra morgen til aften. Da de kom hjem fra kirken, kogte Barbara kaffe og skar deilige smør- og brød med middagspølse paa. Maden smagte begge fortraffelig, og Barbara syntes, hun aldrig hadde haft et saa fornøieligt maaltid. Kristoffer delte hendes mening. Da de havde spitt, vaskede Barbara op, og Kristoffer tørrede tallerkener og kopper.

Ud paa eftermiddagen serverede Barbara te, ferste hvedebrød og kavringer. "Medens vi nu gjør os til gode, maa du fortælle mig om dine forældre og om, hvorledes du er kommen til Berlin", sagde hun.

Kristoffer fortalte hende nu om sin ungdom; faderen døde tidlig, moderen og bedste-moderen hadde opdraget ham. Saa døde den kjære mor, og bestemoderen bestemte sig da til at følge ham til Berlin, hvor han skulde have en onkel. "Men — undervejs døde bestemoderen, og da hun var begravet, fortsatte jeg veien til Berlin for at søge efter min onkel."

"Hvor boede han, og hvad hedte han?" spurgte Barbara.

"Kjøbmand Müller!" svarte Kristoffer. "Jeg vidste ikke, hvor han boede, men jeg tænkte, at enhver i Berlin kunde finde mig, hvor han boede. Saa gif og gif jeg da, indtil folk endelig fortalte mig, at jeg var i Berlin. Jeg kom ind i en stor have, som ikke hadde noget gjærde. Der var skjønne blomsterbed og veie overalt, og flere mennesker spadserte frem og tilbage i gangene.

Øjerten i Fælkrøbet.

Det havde regnet stærkt, og jeg hastede derfor med at opsoge onkel. Jeg spurgte flere, om de kunde sige mig, hvor kjobmand Müller boede; men folk bare lo ad mig og sagde ord, som jeg ikke forstod. Det blev mørkt, og da jeg følte mig træet, lagde jeg mig ned under et træ og sovne ind. Den følgende morgen, da jeg vaagnede, vaskede jeg mig i et vand, som laa tæt ved og begav mig atter paa vandring. I begyndelsen mødte jeg kun arbejdere, som alle lo mig ud, da jeg spurgte efter kjobmand Müller. Du saar gaa videre', sagde de, du er ikke i Berlin, du er i Thiergarten. Thiergarten! Dyrehaven! Jeg havde ikke seet andre dyr end heste der! Pludselig kom en herre imod mig; han bar en flaske og et glas i haanden. Tænk, om det skulde være onkel Müller, tænkte jeg; thi bedstemor havde altid fortalt mig, at han havde begyndt sin forretning med flasker. Jeg tog mod til mig og spurgte herren, om han var kjobmand, og om han hedte Müller. Herren saar meget venlig paa mig og svarte, at han vel kunde sige, at han var en slags kjobmand, men Müller hedte han ikke. Han bad mig fortælle sig, hvorfra jeg kom, og hvad jeg vilde, og da han havde hørt min beretning, saar han paa mig med et medlidende udtryk i sit venlige ansigt. Stakkars gut', sagde han, du kjender lidet til Berlin og har ingen anelse om, hvor stor denne by er. Ved du, at mange hundrede kjobmænd med navnet Müller bor her i Berlin? Du vil vanffelig finde din onkel; hvem ved, om han er i Berlin, og om han overhovedet lever. Du siger jo, det er saa længe, siden I hørte noget fra ham. Det er virkelig en slem historie! Han gik videre med mig, spurgte mig efter dette og hint, hvad jeg havde lært, og hvad jeg helst ønskede at begynde med. Han talte til mig paa en saadan maade, at jeg maatte faa tillid til ham, og det varede ikke længe, før end jeg betroede ham alt og klagede min nød for ham. Det er ikke min vis at tage fremmede folk i min forretning', sagde han endelig, da han en stund havde gaaet og hørt paa mig i taushed. Du har ingen attester, ingen papirer og kan let være en landstryger eller noget lignende. Diltrods for dette vil jeg tage dig i min forretning alligevel. Jeg ser, du har et par klare glugger' i hovedet, disse

vil forhaabentlig ikke bedrage mig. Som sagt, jeg skal antage dig, men kun paa prøve, forstaar du! Hvis du stikker dig bra i tre maaneder, hvis det fremforalt viser sig, at du er ærlig, saa jeg kan have fuld tillid til dig, saa faar vi se, hvad jeg saa videre kan gjøre for dig.

„Saa sagde kjobmanden“, fortsatte Kristoffer, medens Barbara opmærksomt og trofast hørte til. „Og jeg fulgte med ham. At, da jeg kom ind i det trable Berlin og fik se de mange huse og de mange mennesker, da først forstod jeg, at det omtrent vilde være et umulighed at søge efter et menneske i hele denne brimmel. Saa vidt gik nu alt godt; men jeg følte mig meget ensom, især om søndagen; thi da kunde jeg jo ikke arbejde. O, hvor ofte jeg tænker paa min moders og bedstemoders ord: Gud vil atter give dig en mor! Jeg troede, at vertinden, hos hvem jeg har mit nattelegis, skulde blive kjærlig og god imod mig, — men af, nei, deri er jeg bleven storlig skufft: hun ser kun paa pengene.“ Barbara trykkede deltagende guttens haarde haand.

„Saa skede ulykken med guldstykket. Jeg skulde hente fem femdollar-stykker, og da jeg kom hjem, havde jeg bare fire. Jeg sagde straks til min herre, at jeg ikke havde taget den, men maatte have mistet den undervejs. Han havde ganske troet mig, men de andre folk i forretningen satte ham op og slog paa den streng, at jeg var en omstrefsende landstryger', og bad ham om at jage mig paa dør, jo før jo heller. Men min pirc'pal var mere langmodig og overbærende end de andre, og han besluttede sig til at beholde mig endnu nogle dage, om det skulde vise sig, at sagen kunde faa en god udgang. Men bliver det ikke opklaret, maa du rejse den første juli', sagde han alvorlig. Han holdt ord; men jeg har dog merket, at ingen vilde tro mig længere; med pengestykket havde jeg mistet alles agtelse og tillid. De lovede ikke at sende mig ud efter en eneste cent. Efterat flere dage vare gaaet, uden at der var kommen mere lys i sagen, befalede min herre mig at komme ind paa sit kontor. Saa ondt det end gjør mig', sagde han, saa maa jeg nu lade dig rejse din vei! Du har skinnet imod dig, det forstaar du vistnok, og jeg kan ikke handle anderledes. Mine folk vil heller ikke vide noget mere af dig, —

derfor maa du gaa.' O, frøken, det var en forfærdelig stund for mig! Bortjaget, og det med en saadan stampet hvilende paa mig! Jeg troede, jeg skulde dø. Men samme aften, da klokken allerede var 10, og jeg stod ifærd med at gaa tilfængs, kom der bud efter mig, at jeg sieblikkelta skulde indfinde mig hos min principal. 'Kistoffer', sagde han, da jeg traadte ind i hans privatværelse, du har ikke løst for mig; du er en ærlig og bra gut. Pengene er fundne der og der!

(Fortætttes.)

Papirmøllen.

Dronning Viktoria i England vilde engang for mange aar siden tage sig en tøjretur. Hun huskede da, at der ganske nyelig var bygget en papirmølle i nærheden, og da hun endnu aldrig havde seet en saadan, besluttede hun at sætte kursen derhen. Men for ikke at vække nogen opsigt lod hun sit følge blive igjen et stykke bortenfor møllen.

Driftsbestyreren vidste ikke, hvem den fremmede dame var; men skjønt han havde det travlt, gav han sig dog god tid med at vise hende om. Han førte hende til de forskellige rum, viste hende, hvorledes kluderne blegedes og blev hvide, lod hende se de forskellige maskiner og forklarte hende, hvorledes de hvide klude maledes til et slags grød og saa omsider kom frem som papir, og hvorledes dette blev skaaret op i ark o. s. v., kort sagt, han lod hende saa et indblik i den hele kunst med at lave papir.

Tilslut kom de ind i et værelse, hvor der var en hel del mænd, kvinder og børn, som fortalte gamle sager, der var komne lige fra gaden. Der var meget stugt, og en ubehagelig stov fyldte hele værelset. „Men hvad gjør De med disse stugge filler?“ spurgte dronningen. „Na, af dem“, svarte bestyreren, „laves netop papir. De ser juft ikke fine ud; men vi kan godt bruge dem, og disse fattige folk der, de fortjener paa den maade sit daglige brød.“ „Men fillerne har jo alle slags farver, hvorledes kan de saa blive hvide?“ „Jo, det sker ad kemisk vei, saa at endog kluder med de skarpeste farver bliver hvide som sne.“

Dronningen takkede bestyreren for al

hans opmærksomhed og trak sig dermed tilbage. Men bestyreren var en høflig mand, han fulgte hende et stykke paa vei og fik da se hofdamerne og kammerherrerne og vognen, hvoraf han skjønte, hvem den fremmede dame var.

Nogle dage senere fandt dronningen paa sit skrivebord en pakk med det fineste hvide papir. Paa hvert ark stod trykt bogstavet B. og tillige hendes billede. I pakken laa der et lidet brev af følgende indhold:

„Jeg beder Deres majestæt være saa naadig at modtage en prøve paa mit papir, som jeg herved i underdanighed oversender til et lidet minde med den forsikring, at hvert ark skriver sig fra disse stugge, smudsige filler, som Deres majestæt forleden dag saa i møllen. Det vil maasse interessere Deres majestæt at se resultatet. Og tillad mig med det samme at sige, at denne paa-faldende forvandling saa mangen gang har prædikeret for mig i vor mølle. Paa denne maade lærte jeg, hvorledes vor Herre Jesus Kristus kan fri syndige, besmittede menneskesjæle fra deres urenhed, saa at om deres hunder end var blodrøde, stal de dog blive hvide som sne. Og hvad mere er: Gud kan paatrykke os sit billede, som Deres majestæt her kan se Deres billede trykt paa papiret. Og som nu dette papir er brugtbart, saa at selv en dronning kan benytte sig af det, saa kan en menneskesjæl af Gud blive saaledes beredt, at han engang som en værdig gæst kan gaa ind i den himmelske konges boliger.“—2 Kor. 3, 2-3.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forskudsbetaling vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1891, 1892, 1893 eller 1894 for hver \$5.00, som er betalt i forskud inden 1ste mars 1895. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Doktorfruen, som maatte kjøbe gaasen.

„Skal De ikke kjøbe en slaget gaas, frue?“

Doktor Alberts frue svarede „nei“ uden engang at vende sig om; hun havde sit yngste barn paa fanget og holdt netop paa at binde en sløise, som var gaet op, for sin lille femaarsgamle Lise.

„Det er saadan pen gaas! Kjøb den alligevel!“ bad konen atter indtrængende i en bedrøvet tone.

„Jeg har ikke brug for den netop nu,“ svarede fruen lidt utaalmodig.

„Gun græder, mama,“ hvisttede Lise.

„De skal faa den billig, hvis De vil kjøbe den. Jeg maa søge at komme hjem; jeg har et sygt barn.“

„Lad mig se da!“ sagde fruen med et suk, idet hun reiste sig; hun havde nemlig ikke den hele dag faaet ro; saasnart hun vilde sætte sig, var der altid noget nyt, som hun maatte til med. Men konen græd og havde et sygt barn hjemme; dette forandrede sagen. Gaasen var pen og prisen rimelig. Fru Albert kjøbte derfor gaasen, og Lise maatte hente kofkepigen. Medens de ventede paa denne, spurgte fruen en del om det syge barn, og konen fortalte grændende, at hun ikke vidste, hvad der feilede det; de sidste par dage havde det herten villet spise eller drikke, det græd stadig og var saa brændende hebt. Hun vilde saa gjerne have hentet doktoren til det; men hendes mand vilde ikke tillade det; de havde hørt saa megen modgang de sidste aar og havde vanskeligt for at klare sig; derfor syntes han, at de ikke havde raad til at benytte læge.

Imidlertid kom lille Lise's papa, som var doktor, og Lise sprang imod ham. „Papa! Den stakkels kone græder! Du maa gjøre frisk igjen hendes lille gut. Og tænk mama vil lade dig faa gaafesteg paa din fødselsdag.“

Faderen lo. Han hørte, hvad det gjaldt, og da han var et godt menneske, som gjerne vilde hjælpe den fattige, lovede han om eftermiddagen at se indom til den syge, som boede et stykke fra byen. Konen takkede hjertelig og gik fornøjet sin vei, idet hun til afsked udtalte ønsket, at doktorbørnene altid maatte være friske og sunde.

Om aftenen havde Lise hørt stor lyst til at være oppe, indtil papa kom hjem; for at

faa høre, hvorledes det stod til med den syge gut. Men hun maatte hver dag lægge sig tilsovet, og som en velopdragen pige gjorde hun heller ikke dennegang indvendinger. Da barnepigen kom for at klæde af hende; derimod fik hun løfte om, at man skulde vække hende tidlig den næste morgen, saa hun kunde faa snakke med papa, før han gik ud.

Den næste morgen fortalte doktoren, at den lille var alvorlig syg af brystbetændelse; men han var et sundt, kraftigt barn, og med Guds hjælp haabede han, at han vilde blive frisk igjen. Dette var Lise meget glad over og snakkede baade sent og tidlig om „kone med gaasen“. Men snart optog andre ting hendes tanker, og hun havde omtrent glemt den gamle historie, da det følgende aar atter faderens fødselsdag nærmede sig. Lise sad hos sin moder i havestuen, da den lille med engang udbrød: „Nei, mama, der kommer konen med gaasen!“

Fru Albert saa op; der kom bondekonen fornøjet gaaende med sin lille treaarsgamle gut ved haanden. Noget forlegen kom hun hen til fruen med en delig fed gaas, som hun vilde forære dem med bøn om, at den maatte blive slegt til doktorens fødselsdag; baade hun og hendes mand var saa taknemmelige for, hvad doktoren havde gjort for deres lille gut; og det var manden selv, som endelig havde villet, at doktoren skulde have gaasen. Derfor gik det ikke an at sige nei, og doktoren spiste med velbehag den delige gaafesteg paa sin fødselsdag.

Oplysning paa billedgaaden i nr. 48.

„Marene bringer os erfaring.“

Gaader.

1.

Kan du gætte, hvem jeg er? Jeg brænder, men er ikke varm.

2.

Mikkel traadte ind af døren uden at tage hatten af. Hvad havde han under den?